

Da kaj brati imèl ob práznicih bode božíčnih.
 Željnim otrokom sedáj pokáže daríla prelépa,
 Mnógo premičnîh podób, ki izrézati še jih bo treba.
 Tu je pastir, ki na rog si trobí, da daleč se čuje
 Glasnega roga odmév, ki poznájo poslušne ga ovce,
 Ter mu na klic sledé, pod nógo je psiček prevéstî.
 Hlévček s presveto je tam družino in králji iz jutra.
 Dolgo družina še to ogledúje, podá pa k pokóji
 Slednjîč z veselîm se vsak spomínom in z upom blažilnim.

Fr. Krek.

Od kod navada, da o Božíči jaslice stavimo.

Najlepše in najnedóljžnejše veselje otrok o Božíči je navada, da delamo Betlehem ali jaslice v spomin rojstva našega Izveličarja Jezusa Kristusa. Kdo se ne spominja rad še v poznih letih srčnega veselja, ki ga je užival, ko je še otrok na sv. večer domá jaslice stavil ali pa v cerkvi postavljene gledat hodil. Kako se je s pastirci radoval deteta Jezusa, ki je na svet prišel, da bi nas odrešil večnega pogubljenja. Začetek takim vidnim predstavam Jezusovega rojstva je napravil sv. Frančišek Asiški.

Ta svetnik je o svojem času o Božíči pod milim nebom dal postaviti hlev, ki je živo spominjal na hlev betlehemeski in na kraj rojstva Kristusovega. Pri tem hlevu so se na sv. večer zbirali s sv. Frančiškom bližnji duhovniki in menihi in velika množina ljudstva; kajti ljudje so bili daleč okolo izvedeli o tej novej svečanosti. Hlev so lepo razsvetlili s svečami ter ondu molili in hvalne pesni prepevali. Sv. Frančišek je stal pri jaslicah in samega veselja se je jokal premišljajoč veliko srečo, katero je ljudem prineslo rojstvo Jezusovo. O pólunoči se je ondu služila slovesna sv. maša, pri katerej je sv. Frančišek kot dijakon sv. evangelje pel, potem pa iz vzvišenega mesta zbranemu ljudstvu tako ginljivo govoril o ljubezni novorojenega deteta, da je vse poslušalce do solz ganil. Po okončanej slovesnosti so šli vsi veselega srcá domóv s trdnim sklepom, da bodo to lepo navado sv. Frančiška vsako leto posnemali. — Tako je nastala navada, o Božíči jaslice staviti, ki obstoji že črez 600 let v veliko veselje otrokom in odrášenim. In kadar se otroci pri novo postavljenih jaslicah veselé, gotovo bode jih tudi veselilo izvedeti, kako da je to lepo navado vpeljal velik prijatelj otrok, sv. Frančišek Asiški.

J. S—a.

Spodobno se obnašaj.

Marjética po zimi v šolo gredóč, padla je v sneg ter se ni mogla iz njega izkopáti. Mémo prideta Jožek in Ivanek, ki sta šla tudi v šolo. Ivanek se je od veselja debelo zasmijal, ko je ugledal ubogo Marjético v snegu ležati, ter je bil takó hudoben, da je hotel še več snegá na njo nametati.

Jožek to vidéč, reče: „Ne stóri Marjetici nič žalega!“ Potem stopi k deklici, prime jo za róko, ter jej pomaga iz snegá. Ko je bila Marjetica zopet na nogah, otrese jej Jožek sneg z obleke, in da bi ne padla več, prime jo za róko in jo pelje do šolskih vrat.